

Pyhän kaupungin nykyhistoria

Ikuinen Jumala on valinnut Jerusalemin (Luku Neljä)

- Gerald Flurry
- [11.9.2024](#)

Jatkoa: [Jumalan kaupunki](#)

Jumala profetoi muinoin, että Juudan kansan kimppuun hyökättäisiin, että se valloitettaisiin ja vietäisiin pois luvatusu maasta 2520 vuoden ajaksi (3. Moos. 26:14–39; Herbert W. Armstrong selittää profetian kirjassaan *Yhdysvallat ja Britannia profetioissa*; tilaa se ilmaiseksi). Tämä profetian kello alkoi tikittää vuonna 604 eKr, kun Babylonian kuningas Nebukadnessar valloitti Juudan kuningaskunnan – piirityksessä, joka päättyi Jerusalemin lopulliseen tuhoon vuonna 585 eKr.

Jerusalemin hallinto siirtyi 2½ vuosituhatuuden ajan valtakunnalta ja kuningaskunnalta toiselle – babylonialaiset, persialaiset, makedonialaiset, ptolemaiolaiset, seleukidit, hasmonialaiset, roomalaiset, islamilaiset, katoliset, osmanit ym.

"Katso, minä teen Jerusalemin juovuttavaksi maljaksi kaikille kansoille yltympäri, ja myös Juudan kohdalle se on tuleva Jerusalemiä piiritettäessä" (Sak. 12:2). Koko Jerusalemin historian ajan, aina tähän päivään saakka, jokainen kaupunkia hallinnut valtakunta ja kansakunta on kohdannut vaikeita ongelmia.

TB_FI

Erityisen vaikea oli 1900 vuotta kestänyt, vuonna 70 jKr. kaupungin täystuholla alkanut pakanoiden aikakauden hallinto.

"Ja sinä päivänä minä teen Jerusalemin väkikiveksi kaikille kansoille: kaikki, jotka sitä nostavat, repivät pahoin itsensä; ja kaikki maan kansakunnat kokoontuvat sitä vastaan" (jaa 3). Jumala varoitti Jerusalemin muodostuvan painajaiseksi kaikille sen parissa toimiville maaherroille, hallintovirkamiehille, valvojille, rauhantekijöille ja diplomaateille – puhumattakaan sitä kodikseen kutsuville ihmisille. Taistelua kaupungin hallinnasta on käyty lakkaamatta ja käydään edelleen.

'Kristillinen' Jerusalem

Vuoden 70 jKr. painajaisen jälkeen juutalaiset kapinoivat toistamiseen 132–135 jKr. nk. Bar Kokhban kapinassa, jossa 12 roomalaislegioonaa murskasi juutalaistoiveet kaupungin hallinnasta. Jerusalem hävitettiin toistamiseen ja se puhdistettiin täysin juutalaisista. Rooman keisari Hadrianus rakensi paikalle uuden kaupungin, pakanallisen Aelia Capitolinan.

28. lokakuuta 312 jKr. käyty taistelu käänsi Rooman valtakunnan lisäksi myös Jerusalemin kaupungin kohtalon; se oli Mulviuksen sillan taistelu.

Taistelut käytiin Rooman liepeillä. Kaksi kilpailevaa roomalaiskeisaria, Konstantinus ja Maxentius, taistelivat valtakunnan läntisen puoliskon hallinnasta. Konstantinuksen joukot saivat ylivoimaisen voiton ja tappoivat Maxentiuksen. Voitto varmisti Konstantinuksen kiistattoman vallan – mutta sai aikaan myös paljon muuta.

Keisari Konstantinus teki taistelun jälkeen ennennäkemättömän toimen. Vaikka Rooman valtakunta oli tuona aikana kristittyjen suurin vainoaja, hän tahtoi tavata Rooman piispa Miltiadeksen – valtakunnan länsiosan kristinuskon johtajalla oli yleisesti hyväksytty, epävirallinen paavin virkanimitys. Konstantinus ilmoitti pelokkaalle Rooman piispalle saavuttaneensa voittonsa jumalallisen inspiraation kautta; hän kertoi nähneensä välittömästi ennen taistelua taivaalla liekehtivän ristin, jonka yläpuolella luki *in hoc signo vinces* – "tässä merkissä valloita". Näyn liikuttama Konstantinus antoi käskyn koristaa armeijansa viirit ja kilvet ristinmerkillä sekä taistella kristityn Jumalan nimessä. Hän katsoi voittaneensa Maxentiuksen Jumalan ansiosta. Konstantinus tunnusti Miltiadekselle, että oli löytänyt uuden uskon: "kristinuskon"!

Kyseessä oli valtava muutos! Konstantinus tunnusti nyt kirkon aseman ja antoi sille siunauksensa –*erheelliselle* kristillisille kirkolle (lue lisää ilmaisesta kirjastani *Jumalan tosi seurakunnan tosi historia*). Hän sääti 313 jKr. nk. Milanon ediktin, jossa kaikille kristityille annettiin täysi vapaus harjoittaa uskontoaan. Hän kannusti kaikkia Rooman kansalaisia seuraamaan esimerkkiään ja ryhtymään kristityiksi – mutta salli *pakanallisen* palvonnan vuosisadan loppuun asti. Konstantinus siirsi Rooman piispan ylelliseen Lateraanipalatsiin, nimitti lisäksi korkeisiin valtion virkoihin monia nk. kristittyjä sekä rahoitti lukuisia uusia kirkkorakennuksia. Hän lisäsi valtion toimin kirkon valtaa merkittävästi. Kristinuskosta tuli 324 jKr. Rooman valtakunnan *virallinen uskonto*.

Konstantinuksen äiti Helena matkusti seuraavana vuonna Jerusalemiin ja rakennutti Pyhän haudan kirkon uskomalleen Jeesuksen ristiinnaulitsemispaikalle. Tästä kirkkorakennuksesta tuli aikaisemman Daavidin kaupungin ja temppelevuoren sijaan kristittyjen Jerusalemin pyhiinvaellusmatkojen keskipiste ja myöhemmässä vaiheessa ristiretkien kokoontumispaikka.

Konstantinuksen valtakaudella juutalaisilta oli yhä edelleen pääsy kielletty Jerusalemiin. Ainoa poikkeus oli ab kuukauden 9. temppelevuoren tuhon muistopäivä.

Rooman valtakunnasta tuli seuraavan kolmen sadan vuoden aikana enenevästi "kristillinen". Kehitys huipentui 500-luvun keisari Justinianukseen, joka rakennutti viimeisen Jerusalemin kirkon. Kun persialaiset ja juutalaisjoukot yhdistivät voimansa 614 jKr., hyökkäyksessä kuoli lähes 34 000 kristittyä, mikä lakkautti väliaikaisesti kristittyjen vallan kaupungissa.

Persialaisten valtakausi jäi lyhytaikaiseksi. Tuona aikana Muhammed-niminen mies, Ismaelin jälkeläinen, perusti uuden arabimaailman yhdistävän uskonnon, islamin. Pian Muhammedin kuoleman jälkeen muslimit ryntäsivät Arabian aavikoilta ja valloittivat suuren osan Lähi-itää Bysantin ja Persian valtakunnilta – mukaan lukien Jerusalemin vuonna 637 jKr.

Seurasi kuusisataa vuotta kestänyt islamilainen ylivalta, joka ulottui Eurooppaan, Pohjois-Afrikkaan sekä Keski-Aasiaan. Tämän "islamin kultakauden" aikana Pyhästä maasta ja Jerusalemita muodostui raivoisten konfliktien pesäke.

Paavin kutsu aseisiin

Paavi Urbanus II toivotti 27. marraskuuta 1095 uskoville kutsun "pyhään sotaan". Hän innosti Etelä-Ranskan Clermontin kirkolliskokouksessa puhellaan tuhansia kannattajiaan. Munkki Robert kirjasi puheen:

"Jerusalemin rajoilta ja Konstantinopolin kaupungista on lähtenyt liikkeelle ja toistuvasti tuotu korviimme surullinen uutinen, nimittäin se, että persialaisten valtakunnasta kotoisin oleva suku, kirottu suku, Jumalasta täysin vieraantunut suku, sukupolvi, joka ei ole asettanut sydäntään oikealle tielle ja jonka henki ei ole luja Jumalassa, on väkivaltaisesti tunkeutunut noiden kristittyjen maille ja tyhjentänyt ne ryöstelemällä ja tulella... Herättäköön teitä erityisesti Herramme ja Vapahtajamme pyhä hauta, joka on saastaisten kansojen hallussa, ja pyhät paikat, joita nyt kohdellaan häpeällisesti ja saastutetaan epäkunnioittavasti saastaisten loalla... Tämä kuninkaallinen kaupunki [Jerusalem], joka sijaitsee maan keskipisteessä, on nyt Kristuksen vihollisten vankina, ja ne, jotka eivät tunne Jumalaa, alistavat sen pakanoiden palvontaan. Se pyrkii ja tahtoo vapautteen, eikä lakkaa anomasta teitä avukseen."

Terry Jones ja Alan Pereira kirjoittavat kirjassaan *Crusades*, Ristiretket: "Kutsumalla armeijan ristilipun alle paavi laajensi kirkon manttelin koko kristikunnan kattavaksi. Tämä ajatus oli vallankumouksellisen paaviuden ydin: Erillisten yhteisöjen keskellä olevien paikalliskirkkojen sijaan tulisi yksi kaikkialle ulottuva kirkko, jota hallitsisi yksi kaikkialle ulottuva paavi Ristiretken oli määrä olla tämän päämäärän ilmentymä ja instrumentti."

Paaviuden ydinajatus oli halu hallita koko kristinuskoa. Katoliset johtajat eivät usko demokraattiseen filosofiaan: He ovat lukuisia kertoja "käännyttäneet" ihmisiä miekalla! Tämä historia on erittäin merkityksellinen, kun huomioimme raamatullisen profetian, jonka mukaan katolinen kirkko onnistuu vihdoinkin viimein vetämään protestanttityttärensä takaisin auktoriteettinsa alle (Jesajan kirja luku 47). Sekä historia että profetia osoittavat, että se saavuttaa kauan varjellun tavoitteensa valtaosin *verenvuodatuksella*.

Paavin sotahengen keskipiste oli Pyhä kaupunki. "Urbanuksen armeija pelastaisi myös Jerusalemin, maailmankaikkeuden hengellisen (ja siksi fyysisen) keskipisteen", Jones ja Pereira jatkaa. "Hän toivoi, että lunastettu Jerusalem olisi suorasti kirkon hallitsema. Jokaisen taisteluun ilmoittautuneen miehen tuli merkitä itsensä ristillä, ja mikä tärkeintä, *vannoa jatkavansa matkaansa Jerusalemiin asti*."

Jerusalem oli palkkio. Kehotushuuto lähetti matkaan raa'an katolisarmeijan – historioiden mukaan 60 000–100 000 nk.

"kristityn" sotilaan vahvuinen – joka vastaasi ristiretkikutsuun lähes 5000 km marssilla.

Paavi vakuutti, ettei veren Jerusalemin vapauttamiseksi vuodattaminen ollut pelkästään vanhurskas toimi – että se oli keino saada synnit anteeksi ja tie paratiisiin! Paavi Urbanus kirjoittaa sotilaalliseen apuun kehottavassa asetuksessaan: "Jokainen, joka pelkästä hartaudesta, ei kunnian eikä rahan pyrkimyksestä, lähtee Jerusalemiin vapauttamaan Jumalan kirkkoa, korvaa matkalla kaikki katumusharjoitukset." Jones ja Ereira tiivistävät annetun ajatuksen: "Jos tapoit Kristuksen vihollisia, tappaminen ei vaatinut katumusharjoitusta – se *oli* katumusharjoitus. Pyhä teurastus kykeni olemaan yhtä tehokas hartaussuoritus kuin rukous, paasto tai pyhiinvaellus..."

Jokaisen Raamattua opiskelevan tulisi tietää, että *yksin Jumala* voi tarjota paratiisin ja antaa synnit anteeksi Useimpien kristittyjen suuri ongelma on se, etteivät he usko ja tottele Raamattua! Koko maailmaa, myös uskonnollista maailmaa, on petetty (Ilm. 12:9). Ristiretkien kaltaiset tragediat ja kauhut jatkuvat, kunnes haastamme petoksen.

Toksinen käsitys – että paavin puolesta taistelu ja tappaminen olivat tie pelastukseen – käynnisti ristiretket. Sanoin kuvaamattomat katolisten ja muslimien väliset raa'at sodat aiheuttivat verivirtoja, Jumalan nimessä. Muslimien vastaus ristiretkiin oli massiivinen teurastus, sekin Jumalan nimessä. Voiko Jumala taistella kahdella taholla? Eivätkö moiset sotaryhmittymät anna rakkauden Jumalalle veritekojen maineen?

Jerusalem on *molemmille* uskonnoille pyhä. Katolisille kaupunki on totinen "maailmankaikkeuden keskipiste". Katoliset ovat uskoneet vuosisatojen ajan, että Jerusalemin valloittaminen tekee heidät vanhurskaiksi – ja uskovat yhä tänä päivänä. Katolisille sota on keino, jolla saavuttaa uskonnolliset tavoitteensa. Heidän *hedelmänsä* todistavat asian, ja te tunnette heidät *heidän hedelmistään* (Matt. 7:20).

Jerusalemin vapauttaminen

Historiantutkija John Julius Norwich kirjoittaa: "Perjantaina 15. heinäkuuta 1099 Kristuksen sotilaat ryntäsivät hirvittävän verilöylyn saattamana Jerusalemiin, jossa he juhlivat voittoa teurastamalla kaikki kaupungin muslimit ja polttamalla pääsynagogassa kaikki juutalaiset elävältä." Kun katoliset sotilaat tunkeutuivat Jerusalemiin, he teurastivat noin 70 000 muslimia ja juutalaista kuin siat.

Jones ja Ereira kirjoittivat: "Yksi ristiretkeläisistä raportoi raivanneensa tiensä polvenkorkuisen veren ja ruumiiden läp!" (oma korostukseni). Ja kaikki tämä raakuus teki katolilaisista muka hurskaampia! Ristiretkellä arabivauvoja polttaneita satureita odotti ikuinen kunnia! Onko tämä tervejärkistä?

Norwich kirjoitti, että taistelu Jerusalemissa oli niin karmaiseva, että osaa ristiretkeläisistä "kuvotti todistamansa Kristuksen nimessä tapahtuneet julmuudet" niin suuresti, etteivät he kestäneet jäädä kaupunkiin, jonka valloittamiseen he olivat omistaneet elämänsä! Sanoin kuvaamaton verilöyly, johon he itse olivat syyllystyneet, ahdisti monia poistumaan paikalta.

Oletko koskaan miettinyt, kuinka katoliset sovitavat mielessään "pyhän" teurastuksen ja Raamatun, joka kieltää: "Älä tapa"? Tai kuinka he Vuorisaarnan luettuaan johtavat uskonnollisen maailman vuodattamaan verta? Olivatko nämä tappajat tosi kristittyjä? *Tosi* kristitty seuraa Kristusta. Kristus käskee evankeliumissa meitä *rakastamaan* vihollisiamme, jopa *kuolemaan* heidän puolestaan – ei tappamaan heitä! Tuona aikana kristinuskoa hallitsi paavilta peräisin oleva katolinen dogma, eivät Raamatun sanat.

Näitä kutsutaan *kristillisiksi* ristiretkiksi. Nimitys on harhaanjohtava; ne olivat pääasiassa *katolisia* ristiretkiä. Muilla kristillisillä uskonnoilla on omat ongelmansa, mutta ei niitä ei pidä syyttää katolisten teoista. Roomalaiskatolinen kirkko on ollut lähes 2000 vuoden ajan yksi historian sotaisimmista instituutioista. Onko kirkko katunut koskaan tuomitsevaa historiaansa? Se ei ole katunut, eikä maailma ei ole halukas pitämään sitä vastuussa rikoksistaan. Ihmiset vaikuttavat olevan lähes tietämättömiä sen hirmuteoista.

Steven Runciman toteaa kirjassaan *A History of the Crusade*, Ristiretkien historia: "Ristiretket olivat paavin työtä." Ristiretkifilosofia on tehnyt katolisista paaveista historian verisimpiä uskonnollisia johtajia! Kaksisataa vuotta kestäneet katoliset ristiretket vuodattivat Pyhässä maassa satojen tuhansien, jopa *miljoonien* ihmisten veren!

On tärkeää tutkia ristiretkiä, jotka paljastavat roomalaiskatolisen kirkon himon hallita Jerusalemiä sekä barbaariset toimenpiteet, joihin se on valmis ryhtymään saadakseen kaupungin hallintaansa! Raamattu paljastaa, että katolinen kirkko lähtee ennen Jeesuksen Kristuksen toista tulemistä vielä yhdelle viimeiselle ristiretkelle Jerusalemiin! (Lisää asiasta luvussa 6).

Tärkein syy, miksi kaikkein raain katolinen ristiretki odottaa, on se, että useimmat ihmiset pyrkivät piiloutumaan tältä pelottavalta todellisuudelta. Ihmiskunta kieltäytyy uskomasta totuutta, ja se kieltäytyy uskomasta Jumalaa.

Aihe on liian tärkeä kätkeä tunteiltamme. Viimeisestä ristiretkestä muodostuu historian pahin inkvisitio! Meidän on ymmärrettävä ristiretkien verisen historian varoitus!

'Ensi vuonna Jerusalemissa'

Katoliset hallitsivat Jerusalemiä, kunnes heidän armeijansa kukisti vuosisadan kuluttua kuuluisa muslimikenraali Saladin. Seuraavalla 330 vuoden jaksolla muutamat kilpailevat väkivaltaiset, veriset vallat hallitsivat kaupunkia, jonka väkiluku vaihteli

lähes loputtomien yhteenottojen tuloksena kymmenistä tuhansista synkimpinä aikoina vain muutamaan sataan.

1400-luvulla esiin rynnisti uusi mahti, pohjoiset alueet vallannut Turkin ottomaanien valtakunta, joka valloitti lopulta Jerusalemin. Turkkilaiset hallitsivat Jerusalemiä 400 vuoden ajan 1517–1917. Näinä vuosina ei ollut itsenäistä arabivaltiota, ja arabit paheksuivat turkkilaisten voimakkeista hallintaa. Pyhä maa oli tuottamaton alue ja Jerusalem oli takapajula.

Ajanjaksolla kehittyi kirjapaino, Raamatun lukeminen yleistyi, mikä levitti tietoa Pyhästä maasta, muinaisten israelilaisten kodista. Vaikka juutalaiset olivat olleet vuodesta 70 jKr. vainottu, muiden maiden vieraiden uskontojen keskellä asuva uhanalainen kansa, hajallaan asuvat juutalaiset eivät luovuttaneet toivoa paluusta muinaiseen kotimaahansa. "Ensi vuonna Jerusalemissa" oli vuosisatoja maanpakolaisuuskauden yleinen sanonta ja rukous.

1890-luku synnytti osittaisena vastareaktion antisemitistiselle vainolle *sionismina* tunnetun liikkeen – Pyhän maan raamatullinen nimi on *Sioon* – jonka tavoitteena oli antaa juutalaisille historiallisessa kotimaassaan julkisesti tunnustettu, laillinen koti. Sionistit anoivat apua Britannialta, yksityiset rahoittajat auttoivat juutalaisia ostamaan maa-alueita turkkilaisilta.

Jerusalemiä ympäröivät, nykyisen draaman osatekijät, nousivat esiin levottomalla 1900-luvulla, jona Jumalan Juudalle antama 2520 vuoden profeetallinen rangaistuskausi täyttyi. Lisäksi elpyi muinainen perheriita, sen välienselvittely.

Profetia täyttyy täsmälleen!

3. Mooseksen kirjan 26. luvun profetia ei ollut suunnattu ainoastaan juutalaisille, muinaisen Juudan heimon nykyjälkeläisille, vaan myös muille Israelin heimoille, erityisesti Joosefista polveutuville esikoisoikeuskansoille, Efraimin ja Manassen heimoille, joille patriarkka Jaakob nimenomaisesti testamenttasi esikoisuussiunaukset (1. Aik. 5:1–2; 1. Moos. 48:15–20; 49:22–26) – joihin kuului myös Palestiinan maan hallinta. Molemmat esikoisoikeuskansat ovat suojelleet Juudaa useita kertoja tähän päivään saakka.

Vuodesta 604 eKr., jolloin Babylonia alkoi orjuuttaa Juudaa, 2520 vuotta tuo meidät vuoteen 1917 jKr.

Jerusalem oli tuona aikana yhä edelleen turkkilaisten hallussa, ja maailma oli Suursodan, ensimmäisen maailmansodan liekeissä. Turkki asettui keskusvaltojen puolelle Britannian ja Ranskan johtamia ympärysvaltojen joukkoja vastaan. Britannian joukkojen "Jerusalem-operaatio" kiisi läpi alueen ottomaanijoukot. Pikaisen alustavan menestyksen kannustamat brittijoukot aloittivat kenraali Edmund Allenbyn johdolla 17. marraskuuta 1917 taistelun itse Jerusalemissa.

H. Armstrong selittää kirjassaan *Raamattu todistetusti totta* (tilaa ilmaiseksi): "Laskiessamme luvutun ajanjakson täyttymistä, täsmällistä hetkeä 2520 vuotta Nebukadnessarin saapumisesta Jerusalemiin ja Palestiinan antautumisesta, Raamattu ilmaisee ajanjakson täyttymisen heprean kalenterin mukaisesti. Se perustuu uusiin kuihin, jonka jokainen kuukausi on joko 30 tai 29 päivän mittainen. Tänä päivänä käytämme kuitenkin roomalaista kalenteria, tarkemmin sanottuna gregoriaanista kalenteria, paavi Gregoriuksen hienosäädön tulosta. Kyseessä on pakanallinen roomalainen kalenteri, joka on ainoa useimpien elinaikana kohtaama ja tuntema, ainoa käytössä oleva maailmankalenteri."

"Heprealaisessa ja roomalaisessa kalenterissa tietty päivä saattaa olla vuoden alussa 11 päivää aikaisempi, mutta vuoden lopulla jopa 18 päivää myöhempi, koska heprealainen – joskus pyhäksi, Jumalalta saaduksi kutsuttu – kalenteri perustuu toistuviin kuun 19-vuotisiin sykleihin. Roomalainen kalenteri oli puolestaan ihmisten kehittämä, tavoitteena ajoittaa jokavuotinen aika täsmällisesti, kuitenkin tavoitteeseensa pääsemättä!"

"Eli kun lähdemme selvittämään heprealaisen kalenterin profetian päivämäärää (tässä tapauksessa yhdeksännen kuun 24. päivää – ks. Haggain kirja 2:20–22), roomalaisen kalenterin mukaisena vuonna 1917, toimitus on vaativa. Selvitin, että 2520 vuotta Nebukadnessarin virallisesti hyväksyttyä juutalaisten antautumisen vuonna 604 eKr., heprealaista vastaava roomalaisen kalenterin päivä oli 9. joulukuuta 1917, mikä oli 2520 vuotta siitä, kun Nebukadnessar hyväksyi juutalaisten virallisen antautumisen vuonna 604 eKr."

"Eesausta, Jaakobin veljestä osittain periytyvät turkkilaiset, kuitenkin pakanoita, saivat Palestiinan omakseen vuonna 1917. Muista, että muinainen Eesau omasi Aabrahamin syntymäoikeuden lisaakin kautta, kunnes myi sen nälkäisenä kullhollisesta keittoa. Minä päivänä turkkilaiset luovuttivat Palestiinan Brittiläisille? Luulin kuulemani perusteella, että päivä oli 11. joulukuuta 1917, mutta kun tutkin asiaa tarkemmin, totesin, että 11. joulukuuta 1917 oli päivä, jona kenraali Allenby ja hänen armeijansa marssivat voitokkaasti Jerusalemiin. Turkkilaiset olivat antautuneet jo kaksi päivää aikaisemmin, eli 9."

"Eli profetia täyttyi kyseisenä joulukuun yhdeksäntenä päivänä, samana päivänä kuin 2520 vuotta aikaisemmin vuonna 604 eKr., kuusisataa vuotta ennen Kristuksen syntymää juutalaisten virallisesti luovuttaessa Jerusalemin ja Palestiinan Babylonian pakanoille. Kaikkivaltias Jumala osoitti profetiensa todeksi."

Mikä mahtava todistus Jumalan kaikkivoipaisuudesta ja Jumalan sanan luotettavuudesta!

Nykyisen juutalaisvaltion synty

Brittien Jerusalemin valtaaminen täytti Raamatun profetian, mutta ei merkinnyt, että maan haltuunotosta käytävä taistelu päättyisi. Itse asiassa Jerusalem osoittautui "väkikiveksi" jopa Britannialle.

Tulevan konfliktin siemenet kylvettiin sodan aikana. Turkin hallinnasta vapautumaan pyrkivät laajemman Lähi-idän arabit liittoutuivat Britannian kanssa vastineeksi tunnustaa arabien itsenäisyys valtaosalla aluetta. Arabien apu auttoi suuresti Turkin

voittamisessa. Sodan päätyttyä Britannia paljasti kuitenkin Ranskan kanssa tekemänsä salaisen sopimuksen ottomaanialueen jakamiseksi: Sykes-Picot'n sopimuksen. Arabeille annetun lupauksen vastaisesti sopimus jakoi alueen brittiläis- ja ranskalaishallinnon kesken sallien arabit alueelle, mutta vailla arabien tavoittelemaa täyttä valta-asemaa.

Lisäksi sopimuksen vastaisesti Britannian valtakunta oli solminut juutalaisten kanssa *erillisen* sopimuksen: nk. Balfourin julistuksen. Tämä marraskuussa 1917 laadittu asiakirja totesi Britannian hallituksen kannattavan *juutalaisten* kotimaan perustamista Palestiinan maahan.

Maailmanvallat olivat San Remon konferenssissa vuonna 1922 ja Kansainliitossa vuotta myöhemmin Britannian kanssa yhtä mieltä juutalaisten historiallisesta oikeudesta maahan, ja ajatus Palestiinasta juutalaisten kotimaana kirjattiin kansainväliseen lainsäädäntöön. Lisäksi arabeille annettiin valtaisia maa-alueita nykyisen Jordanian sekä Arabian niemimaan alueilla.

Suuri juutalaisjoukko alkoi maahanmuuton Välimeren ja Jordanjoen väliselle alueelle. Ärsyyntyneet arabit perustivat vastarintaliikkeen ja alkoivat myös siirtyä alueelle. Kun Britannia alkoi rajoittaa juutalaisten maahanmuuttoa arabien rauhoittamiseksi, sionistit protestoivat. Arabit lähtivät terrorikampanjaan juutalaisia vastaan ja väkivaltaisuuudet lisääntyivät. Kaikesta huolimatta aikana kaupungin väkiluku yli kolminkertaistui 52 000:sta 165 000 henkilöön.

"Väkikiveen" väsyneet britit päättivät lopulta jännitteiden ratkaisemisyrietykset ja luovuttivat vuonna 1947 alueen valvonnan Yhdistyneille kansakunnille.

Tuona aikana juutalaisvaltiota kannatettiin julkisesti vahvasti. Maailma oli selvinnyt vastikään toisen maailmansodan kauhusta, jonka laajuus levisi laajalti julkisuuteen. Miljoonia juutalaisia oli pakotettu pois kodeistaan vankileireille, ja tuhatta. Vihollisuuksien päätyttyä noin 1,5–2 miljoonaa juutalaista kieltäytyi palaamasta kansan karkottamiin maihin – yhteisöt oli tuhattu ja antisemitismin trauma oli yhä elossa. Osissa maista juutalaispogromit jatkuivat yhä sodan jälkeen. Suuri osa maailmaa suhtautui myötämielisesti ajatukseen itsenäisestä juutalaisvaltiosta historiallisessa kotimaassa.

Yhdistyneiden kansakuntien pyrkimys oli sovittaa kilpailevat aluevaatimukset luomalla kaksi itsenäistä valtiota, erillinen juutalais- sekä arabivaltio, Jerusalem kansainvälisen valvonnan alaisena. Juutalaisjohtajat hyväksyivät suunnitelman, mutta arabijohtajat hylkäsivät sen.

YK:n suunnitelma eteni ja katkeran kamppailun tuloksena Israelin maa-alue julistettiin valtioksi. Juutalaiset juhlivat brittijoukkojen vetäytyessä 14. toukokuuta 1948 toteutunutta unelmaansa: omaa valtiota!

Monet lopunajan Raamatun profetiat viittaavat juutalaisiin *valtiona* – samalla tavalla kuin Yhdysvaltoihin ja muihin nykykansoihin. Koska juutalaisten oli *profetoitu* olevan valtio tänä lopunaikana, tämän valtion oli määrä muodostua!

Vaikka pyrkimyksenä oli antaa myös arabeille itsenäinen valtio alueella, YK:n tarjouksen hyväksymisen sijaan arabit keskittivät kaiken energiansa juutalaisvaltion synnyn estämiseksi.

Välittömästi *seuraavana päivänä*, 15. toukokuuta, arabimaiden liitto hyökkäsi Israelin kimppuun! Arabit ja juutalaiset olivat sodassa!

Jaettu Jerusalem

Nuori juutalaiskansa ei omannut alussa ammattiarmeijaa. Juutalaissiirtokuntien suojelemiseksi oli muodostettu muutamana vuotena miliisiryhmiä, joiden oli yhdistyttävä yhtäkkiä yhtenäiseksi puolustusvoimaksi. Juutalaiset taistelivat päättäväisesti ensimmäisen suvereenin valtionsa puolesta 2000 vuoteen; vain kuolema saisi heidät luopumaan uudesta ainokaisesta kotimaastaan.

Juutalaiset taistelivat välittömästä resurssivähyydestä huolimatta hämmästyttävän menestyksekkäästi arabihyökkäystä vastaan. Egypti hyökkäsi etelästä, Jordania ja Irak idästä ja Syyria ja muut joukot pohjoisesta. Arabit hyökkäsivät moniin juutalaissiirtokuntiin ja ottivat haltuunsa merkittäviä alueita. Kolmen viikon kuluttua kansainvälinen yhteisö julisti aselevon, joka mahdollisti Israelin hätäisen aseistautumisen sekä huonosti valmistautuneiden, väsyneiden joukkojensa kouluttamisen.

Arabit aloittivat pikaisesti uudet vihamielisyydet, mutta nyt paremmin varustautuneet juutalaiset torjuivat kuukausia kestäneet hyökkäykset. Alkuvuoden 1949 aselepoon mennessä Israel oli laajentanut rajansa *lähes 50 prosenttia laajemmaksi kuin YK:n myöntämä alue*. Moni juutalainen tunnusti tuloksen Jumalan ihmeteoksi!

Tämä sota jakoi Jerusalemin kahtia. Juutalaiset hallitsivat läntistä ja Jordania itäistä aluetta – mukaan lukien Jerusalemin vanhaa kaupunkia. Vaikka kaupungin sydämeen pystytettiin piikkilanka- ja betoniseiniä, juutalaiset julistivat Jerusalemin Israelin valtion pääkaupungiksi.

Pian tämän jälkeen Jordania liitti Itä-Jerusalemin virallisesti alueeseensa ja alkoi kunnostaa vanhan kaupungin muslimirakennuksia. Se kielsi YK:n määräämän aselevon vastaisesti juutalaisilta pääsyn pyhiin paikkoihin, tuhosi kymmeniä synagogia ja häpäisi 3000 vuotta vanhan Öljymäen juutalaishautausmaan. Moisia loukkauksia jatkettiin lähes kahdenkymmenen vuoden ajan.

Herbert W. Armstrongin uutislehti *Plain Truth* esittää toukokuun 1963 numerossa mielenkiintoisen lausunnon: "Vanha Jerusalem on tänään lähes kokonaan Jordanian kuningaskunnan hallussa, mutta tämä profetia paljastaa *kamppailun siitä, että Juuda – juutalaiset – saavat Jerusalemin haltuunsa.*" Se viittasi Sak. 12:2 profetiaan, joka kuuluu heprealaisen Raamatun

mukaisesti: "Katso, minä teen Jerusalemin juovuttavaksi maljaksi kaikille kansoille yltympäri, ja sen pitää myös *Juudaa kohtaaman, kuin Jerusalem piiritetään myös Juudan kohdalle se on tuleva Jerusalemia piiritettäessä*" (Jewish Publication Society, ja Biblia 1776).

Sakarjan luku 14 sisältää toisen tärkeän asiaan liittyvän profetian. Jae 2 ilmoittaa Jeesuksen Kristuksen paluuta ympäröivien tapahtumien yhteydessä silmiinpistävän yksityiskohtan: "puoli kaupunkia [Jerusalem] lähtee pakkosiirtolaisuuteen." Tämä tapahtuu selvästi *ennen* Kristuksen paluuta. Myös monet muut profetiat osoittavat, että *koko* Jerusalem otetaan vangiksi suuren ahdistuksen aikana (esim. Ilm. 11:2; Luuk. 21:20). Tämä osoittaa siis, että *juuri ennen* suurta ahdistusta ei-juutalaisjoukot valloittavat *puolet* Jerusalemiä. Asiatyhteyks osoittaa, että kaupungin valloitus on tapahtumaketjun varsinaisesti syyttävä *kipinä*, joka johtaa Kristuksen toiseen tulemiseen. (Tutkimme profetiaa tarkemmin luvussa 6.)

Jos laukaiseva tapahtuma on *Jerusalemin puolen* kaupungin valtaaminen, tämän täytyy tarkoittaa, että koko kaupungin oli oltava aikaisemmin juutalaisten hallinnassa. Jae profetoi epäsuorasti, että juutalaiset valloittaisivat koko Jerusalemin!

H. Armstrong ennusti 1960-luvun alussa edellisten ja muiden Raamatun kirjoitusten perusteella, että juutalaiset ottaisivat haltuunsa koko Jerusalemin, erityisesti vanhan kaupungin.

Sota ja yhdentyminen

Juutalaisten ja arabien väliset jännitteet kasvoivat vuoteen 1967 mennessä niin mittaviksi, että valtaosa maailman valtioista uskoi arabien hyökkäävän uudelleen, ja osa jopa *kehotti* arabeja hyökkäämään.

Ammanin ja Jerusalemin matkalta palannut H. Armstrong lausui 1. toukokuuta 1967 nauhoitetussa julkisessa puheessaan seuraavasti: "Voimme odottaa, että israelilaiset maassa, joka kutsuu itseään 'Israeliksi', tulivat minä päivänä tahansa sotilaallishyökkäyksellä jaetun Jerusalemin kaupungin Jordanian puoleiseen osaan... Kun israelilaiset valtaavat Jerusalemin Jordanian puoleisen osan, Yhdistyneet kansakunnat ja yksittäiset suurvallat, Yhdysvallat, Neuvostoliitto, Iso-Britannia ja Ranska, päättänevät juutalaisten arabimaiden miehityksen... Juutalaiset saavat kuitenkin epäilemättä pitää Jerusalemin vanhan kaupungin hallussaan. "

Kahden viikon päästä Egypti miehitti Siinain alueen, määräsi YK:n joukot ulos ja sulki Tiraninsalmen Israelin laivaliikenteeltä. Jordania kutsui Irakin ja Egyptin joukot maahansa. Sota vaikutti väijäämättömältä.

Juutalaisten oli iskettävä ensin; 5. kesäkuuta toimitettiin massiivinen yllätyshyökkäys. Egyptiin lentäneet juutalaissotakoneet tuhosivat kolmessa tunnissa 300 egyptiläistaisteluhävittäjää.

Kun Jordania hyökkäsi seuraavana päivänä Länsi-Jerusalemiin, israelilaissotilaat torjuivat hyökkäyksen ja valtasivat Itä-Jerusalemin – sekä koko Länsirannan! He palauttivat pyhien paikkojen suvereniteetin sekä kaupungissa että sen ulkopuolella.

Lyhyt sota oli kiivas; juutalaiset valloittivat kuudessa päivässä Siinain niemimaan, Suezin kanavan ja Golanin kukkulat. Jumalan ihmeiden sarja pelasti jälleen kerran juutalaiskansan.

Sakarjan profetia toteutui: Jerusalemin kaupunki yhdentyi jälleen.

Näemme seuraavassa luvussa, kuinka kaupungin yhdentyminen mahdollisti Jumalan erityistoimet Poikansa paluuta varten.

Sakarjan ennustuksen *täydellisen* toteutumisen enteet – alkaen puolen kaupungin tuhoutumisesta ja palaamisesta ei-juutalaisten hallintaan – olivat kuitenkin ilmeisiä. Juutalaiset riemuitsivat voitostaan, mutta seuraavien vuosien Pyhää kaupunkia ja juutalaisten hallitsemaa aluetta ympäröivät konfliktit ja levottomuudet eivät taunneet pitkäaikaisesti.

Voiton alkusoitto

Arabit hyökkäsivät jälleen 1973 – tällä kertaa juutalaisten vakavan juhlallisena Jom Kippurin juhlapäivänä. Juutalaiset voittivat sodan kolmessa viikossa, suuresti Yhdysvaltain avulla. Egypti kärsi tappion, mutta sitä ei nöyryytetty. Raamatullinen Juuda pelastui toistamiseen ihmeellisesti.

Pian Israel koki dramaattisen muutoksen. Kun Menachem Begin nousi 1977 pääministeriksi, Yhdysvaltain presidentti Jimmy Carter taivutteli hänet palauttamaan Siinain niemimaan Egyptille. Seurasi Israelin ja arabien välinen rauhanprosessisarja, mikä oli juutalaisvaltion käännekohta.

Seuraavina vuosina Israel demonstroi tyrmistyttävän heikkoutensa koskien Israelin palestiinalaisia, luottaen ihmiseen ennemmin kuin Jumalaan. Se luovutti tyhjen rauhanlupausten perusteella huomattavia maa-alueita. Vaihe käynnistyi vuonna 1993 Valkoisen talon nurmikolla pääministeri Jitzhak Rabinin ja palestiinalaisjohtaja Jasser Arafatin – tuolloisen maailman ykkösterroristin – kättelyllä! Israel luopui kovalla työllä saavuttamastaan, strategisesti tärkeistä maa-alueista toivoen, että arabit luopuisivat neuvottelujen kautta tavoitteensa tuhota Israel.

Juutalaiset luovuttivat sittemmin palestiinalaisille Gazan, Jerikon, Betlehemin ja muut Länsirannan alueet – monet tärkeät raamatulliset paikat – Yhdysvaltain ja Britannian rohkaisemina ja painostamina. Vaikuttaa, että maailma unohti, että nämä alueet voitettiin sodassa, jossa arabit yrittivät tuhota juutalaiset! Tämä maata rauhasta -prosessi on historiallisesti melkein ennenkuulumaton. Muinaisen Israelin aikuiset kuolivat Siinain erämaassa saman uskonpuuteen takia.

Koko erheellisesti nimetyn kauhistuttavan nk. "rauhanprosessin" kuluessa – Israel luopuu maasta, mutta väkivalta ei vähenny – palestiinalaisjohtajat vakuuttavat poliitikoille ja tiedotusvälineille toivovansa rauhanomaista rinnakkaiseloa Israelin kanssa, mutta lupaavat samalla kansalaisilleen tuhoavansa Israelin.

Israel on omaksunut viime vuosina pääministeri Benjamin Netanjahun toimikaudella pragmaattisemman lähestymistavan tunnustaen, ettei Israelin tuhoamaan pyrkivän vallan kanssa kannata neuvotella. Jumala profetoi Hoos. 5:13 Juudan tuhoon johtavasta israelilaisten liian myöhään tunnistavasta kuolettavasta "haavasta" (Biblia 1776)! Kerron kirjani *Jerusalem profetioissa* luvussa 2, että tuo "haava" on rauhanprosessi (tilaa ilmaiseksi). Tämän profetian perusteella pidän todennäköisenä, että huonosti harkitut pyrkimykset elvytetään heikentämään Israelia entisestään.

Samanaikaisesti väkivaltaisuuDET jatkuvat Jerusalemissa. Juutalaisten ja arabien välinen vihamielisyys lisääntyy, terroristit iskevät tuskallisesti toistamiseen. Surkea nykytilanne paljastaa ihmiskunnan täyden kyvyttömyyden ratkaista asiat rauhanomaisesti. Profetia Jerusalemin puoliskon vangiksi ottamisesta voi toteutua käytännössä minä hetkenä hyvänsä.

Vaikka Sak. 14:2 toteutumiseen sisältyy sairaalloista julmuutta ja verenvuodatusta, se johtaa pikaisesti ja suorasti koko ihmiskunnan historian näyttävimpään ja sensaatiomaisimpaan tapahtumaan!

Jatkuu ...